

galdt dette Svinene, der i rasende Fart og under høje Glædesskrig galloperede ind til Flammedøden.

Nu hørtes der en Opsang, og lidt efter et Brag, som naar et Træ fældes. Et af de glødende Tagspær nærmest Mejeribygningen var ved Hjælp af Brandstager bragt til at styrte ned i Grunden. Snart fulgte et Par andre efter, og Ildregnen over Mejeriets Tag hørte op. Til Fortrydelse for dem, der havde haabet paa en Katastrofe, saae det næsten ud, som om Faren skulde afværges.

Midt paa den frie Del af Gaardspladsen — et Stykke bagved Tilskuersværmen — stod en enlig Skikkelse i en Kappe. Det var Torben. Skønt hele Pladsen og alle dens Omgivelser var næsten dagklart belyst af Skæret fra det vældige Baal, havde endnu ingen lagt Mærke til ham.

Han stod med Haanden i Siden, roligt støttet til sin Stok som en Fremmed. En feberagtig Opblussen af Viljeskraften holdt ham oprejst. Han vidste fuldt saa vel som nogen, hvad disse Øjeblikke betød. Men endnu mere end Frygten for at se sin Fædregaard lagt i Aske var det Mængdens Holdning, der fik hans Hjerte til at hamre.

At Ilden var paasat, havde han fra første Øjeblik anet. Nu vidste han det. Et svaghovedet Individ havde taget Folkedommen højtidelig og gjort sig til